

TRPEZA¹

Tko jednom bijaše zvan za ovu trpezu, zazvasmo ga u molitvi, u sjećanjima na Mariju. Elem, sjedili smo pognuti blagujući mnogobrojni, stol kvadrat koji jedva da je bio dostatan, a tanjuri se nisu računali. Bijahu postavljene posred stola dovoljne količine hrane i nitko nije sudio o jelu. Nikada nismo tražili više od toga. Za trpezom smo oblikovali savršen organizam, ostvarenje obročnoga čina između jednog i drugog znaka križa, bijasmo svakodnevno djelo što započinje s nakanom da bude privedeno kraju. Bijahu tamo zubi i svinjske čeljusti obješene na stropu, tik ispod miris čaja. Tvoja pregača o podne bijaše zasjelo nebo, niz tijelo majušne ruže. U dubini tišine svatko je od nas sadržavao kablčić obuzetih misli. U dnu tišine svatko je žvakao lišen riječi, sve dok si u nastavku svakog obroka sramežljivim glasom isticala sjećanja na Mariju. Nesigurni pratili smo.

* * *

Ne gledaj me dok jedeš, ne diži pogleda,
mogla bi se sresti s mojim mišljenjem i odobriti ga.

* * *

Onome tko misli da nisam od danas,
ja kažem da to što stojim i slušam ga jest danas.
Nije jučer, neće biti sutra ta moja pomnja,
nego danas. Danas jesam i evo me pred listom papira,
snažno osjeća ogrebotinu svake moje riječi.
Budući da iz njih polazi svakodnevna prisnost moga tijela.
njezino golo gledanje u me nedvojbeni je pristanak na stvarnost.
Od njega samo moj vid, od njega moj sluh,
u njegovim rukama vlažna crnina vrtova na ovome mjestu,
a pod nogama zeleni šušanj i u prosincu
studen pokazuje svijetle zvijezde.

Dakle, znam da ne bludim. Ne gubim se,
sve dok se mogu čvrsto držati toga.

¹ Uvodni ciklus *litanija uspomena* autoričine druge zbirke pjesama *Blaženstva bolesti* (*Le beatudini della malattia*, Torino, 2013). (Prim. prev.)

MOLITVA UMA

Zaštiti me od zaboravljanja, zaštiti me od neznanja,
od toga da nisam čula, slušala, vidjela, gledala.
Podupri u meni misao, da nikad ne bude ranjena.
Da prostor koji imam u glavi uzmogne biti nezadovoljan,
jer previše je prazan i posljednjega dana.

Zaštiti me od mračnih prostorija, od savršena reda u umu,
nikakvih koraka s onu stranu ovih mojih zidova, sve neka prodire u me.
Neka oči i uši budu prag između mene i svega izvanjskog,
neka ostanu nesretna pitanja i odgovori.
Volja nek mi bude stijeg.

Skloni me pred ništavilom, obrani me od nepostojanja,
bolje smrt. Bolje smrt.

PRANJE

Nek se naslone na pare u prisnosti vode
koža, tvoj vrat, spletena kosa.
Kao kad se odlaže tajna, nagost koja ništa ne hini,
savijene ruke otvaraju na prsima šake,
neprilagodljive skrivaju tvoje grudi, njihov sram.

A dok te perem spajaju se obrve
i listovi oskoruše u rujnu.

Vjerno je mjesto to tvoje tijelo, nagomilanih godina,
jedna po jedna predana, i odložena tamo.
Usna je koja oslobađa bezglasnu lagodu,
ganutljivi himan što ga skladaš u tišini,
između zemlje i neba, koje nitko ne poznaje i nitko ne sluša.

Tako rješavaš svoje pranje,
izlažući mom pogledu dostojanstvo.
Još malo otvorit ćeš oči moleći da izađeš,
jedva jedvice podići ćemo zajedno ovo tijelo.
Očekujem tvoj pristanak tarući sa sebe žalobno promatranje,
uronjene smo, svaka u svoj umivaonik.

* * *

U rukama ponekad tvoje tijelo,
uvelo latičje između obrazâ i vrhova prstiju.
Nikad više mladenačkoga proljeća,
šapćemo: život nikad nije bio toliko zagrljen.
Samoća ipak ne stari
evo opet snijega.

OSJEĆAJI

Propadati svakoga dana pred listom papira
i ne uspijevati, makar na staklu završavali osjećaji.
Jedan za drugim slažu se. Dok gledam, vidim ih da ostaju
i srećem ih jedan po jedan u svojoj bijedi, ili bolje reći
ne preostaje do pružiti im malodušje.
Nek budu tamo, neka čekaju, jer
ne umijem svjedočiti ih, ne umijem vjerovati im,
nemam alate da ih vratim,
da odložim ih tako, jedan po jedan na list papira.
I naravno oni su tamo na staklu gdje čekaju,
čekaju ravnodušni.

CVRČKOV STIH

Sad kad tvoja stopala obazrivo dotiču cvijeće i kamenje,
samo ti se srebro u kosi raduje.
I dok je u zraku ustrajni cvrčkov stih
tvoji su stihovi odavno već litanije.
Potvrda je jednakih rečenica, njihova kadenca,
rečenice oduvijek i tvoja nepromjenjiva pobožnost prema njima.

Znaš li što je to uvijek, Uma?
Ono beskrajno, u svako doba,
uvijek je onaj dugi put kojim prolazim pokraj tvoje odsutnosti,
neprestana gošća tvoje maloumnosti.
Uvijek je što i ja svakoga dana ponavljam iste rečenice
i odobravam ti na jedinom putu dodijeljenu našem preživljavanju.

Uvijek to moje bivanje s tobom, tvoje ostajanje uz mene,
moje samoponištavanje pred tobom.
Uvijek su jedina prisjećanja dokle seže um,
tvoje uspomene koje su postale moje, moja zavjera šutnje za te.

Nas dvije i moja potištenost.
Utroje i bez vremenskog ograničenja da i danas pokrećemo zrak uokolo.

* * *

Ni u kojem vremenu naše istine,
ona tvoja je da ne prepoznaješ. Nikad nikakav nedostatak.
I ova moja da ne uspijevam odgurnuti tvoju očitost.

DVA TIJELA

Poznajem te u dva tijela uvjerena u samo jednu dušu,
jedno jedino srce, vrata otvorena Bogu.
Bijaše ono prvo, tijelo spremno,
nosila si ga na bogoslužja, okrenuto klanjanju.

Ja sam vidjela poniznu predanost, vodu na licu, sabranu kosu.
Bijaše to sva opčinjenost životom i obrubom na vratu
i rukama, neupadljiva košulja.
Ništa i sve bijaše nedjelja, jednaka uvijek
ti bestrasna figura, usklađivala si posluh s vjerom.

A sad evo i drugog tijela. Zaustavljeno je
u čitanju psalama po dnevnom rasporedu.
To je uklanjanje puti,
upotpunjujući prekid pokreta,
sve dok polako sjedaš i usklađuješ svoje postojanje.
A jedino što te podržava, glas,
oruđe sporazumijevanja između tebe i božanskoga.

*(S italijanskog preveo **Tvrtko Klarić**)*